

Sorgens Kammer - Del II

Dimmu Borgir

Minnenes ekko stiller timen
Kneblet i tungsinnetts lenker faller jeg ifra
Ikke lenger vil jeg være boltet fast i vemodighetens anker
Men endelig få lengselen slukket - Etter å draDrakk jeg for meget av livhåpets krus
Tok jeg gledens forfengelighet for gitt
For min strid mot tomhetens smerte - Denne dødsangstens rus
Er det eneste ene igjen - Som er mittI min ensomhet vet jeg likevel
At jeg ikke har noen andre å takke enn meg selv
Derfor er jeg rolig når
Repet strammes rundt min nakke
I min ensomhet vet jeg likevel
At jeg ikke har noen andre å takke enn meg selv
Derfor er jeg rolig når
Repet strammes rundt min nakkeStumme vitner kan ei gi trøst
Menigmann i gravkorets forsamling vil aldri fatte
Det landet av fortapelse
Jeg egenhendig skapteDenne intense dragning mot dødens portaler
En vandrende studie i gråtkvalt messe-noir
Behersket siden tidenes morgen
Men noe jeg aldri lot slippe taket - Var sorgen
I min ensomhet vet jeg likevel
At jeg ikke har noen andre å takke enn meg selv
Derfor er jeg rolig når
Repet strammes rundt min nakke

Lyrics provided by <https://www.omusic.in/>